

ใจดาชะ รักคุณ ใจ)

-แซนเดอเลียร์-

บทนำ

กัศยาด

นิวาริณมองออกไปด้านนอกกระเปียงที่มีชายหนุ่มร่างสูงกว่า ร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรยืนสูบบุหรี่มวนต่อมวนมาลิบนาที่ไ้แล้ว เขาสูบรากับว่ามันจะหมดไปจากโลกใบนี้ในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า สูบตั้งว่าจะเอามันเข้าปอดให้หมดในคราวเดียว ควันขาวๆ ถูกเขาพ่นออกจากปากสู่ภายนอกครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ยี่หระต่อสิ่งแวดล้อมที่กำลังถูกเขาทำลาย ไม่เหลือเศษเสี้ยวความบริสุทธิ์ และเธอ...ที่ช่างไร้ตัวตนในสายตาเขา ไม่แตกต่างจากวิญญานสิ่งสถิตภายในห้องนี้

กัวัน ก็เดือนกันแล้วนะ ที่เธอปล่อยให้ชีวิตตัวเองอยู่ที่นี่อย่างไร้ค่า

นิวาริณเกือบจำไม่ได้แล้วว่าเพราะเหตุใดเธอถึงเอาตนเองมาทิ้งไว้ที่นี่ เพราะเหตุใดเวลานี้เขาจึงเฉยชาและเห็นเธอไม่ต่างกับเศษฝุ่นไร้ชีวิต ทั้งที่เธอนั่งนิ่งมาพักใหญ่อยู่ตรงขอบเตียงอันเคยร่วมเรียงเคียงหมอนรักใคร่กลมเกลียวร่วมกันบนเตียงนี้มานับครั้งไม่ถ้วนตลอดหกเดือนที่ผ่านมา จ้องมองเขาผ่านกระจกเหมือนลัสมาวลี้ภัยๆ ตนหนึ่งรอคอยส่วนบุญเขาก็ไม่หันมา ไม่แลแม้แต่ทางตา

แต่ทั้งหมด...ก็โทษเขาไม่ได้ เพราะความผิดมันอยู่ที่เธอเอง เธอลืมเองว่าไม่ใช่คนของเขา แต่เป็นเพียงของเล่นชิ้นหนึ่งเท่านั้น ของเล่นที่ไม่อาจเปลี่ยนสถานะ แม้ว่า...

ฝ่ามือบอบบางและยังลั่นเทาทาบบนหน้าท้องแบนราบของตนเอง ก้อนเนื้อเล็กๆ ภายในนั้นกำลังเติบโตโดยไม่รู้เรื่องราวรักนิดาของเล่น ใจเฝ้าซึ้นนี้เพื่อเธอจนปล่อยให้เขาในท้องนี้เกิดขึ้นมา แล้วยังวาดฝันอย่างสวยงามว่าคนข้างนอกนั้นจะยอมรับเด็กคนนี้ เขาจะช่วยให้ความล้มพันธ์ ที่เธอขวบขวายหามาตลอดชีวิตจีรังยั่งยืน

ช่างโง่งมนัก!

ภาพฝันที่เธอเฝ้ารอสวยงามอย่างที่ใจคิดไม่มีผิดเลยใช่หรือไม่!

หญิงสาวยิ้มเยาะให้แก่ความโง่งมของตัวเอง ร่างเล็กลุกขึ้นเอยกับ คนที่อยู่ด้านนอก น้ำเสียงราบเรียบ

“พี่เข้าห้องเถอะค่ะ ฉันจะไปแล้ว” ห้องนี้ห้องของเขา เขาไม่เข้ามา ก็เพราะมีเธออยู่ และเธอยังก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เรื่องทุกอย่างมีคำตอบ ที่ชัดเจนจากเขาอย่างไม่ต้องสงสัยใดๆ

นิวารินฝันยิ้มให้คนที่เธอเคยโหยหาทุกคำคืน หญิงสาวตัดใจอย่างรวดเร็วสาวเท่ก้าวออกจากห้องในทันที แต่ชายคนด้านนอกเหมือนจะคิด ได้ว่าเธอจบเรื่องง่ายเกินไป หรือไม่ก็เกรงว่าในอนาคตเธอจะย้อนกลับเข้ามา สร้างปัญหาที่ใหญ่กว่าในภายหลัง จึงร้องท้วงเมาๆ ก่อนที่เธอจะก้าวถึงประตู

“แล้วจะเอาอย่างไรกับเด็กนั้น” น้ำเสียงเขาไม่กระด้างแต่ก็เป็นมะนาว ไร่น้ำอย่างสิ้นเชิง ไร้ความรู้สึก

นั่นปะไร เธอคิดไว้ไม่มีผิด ที่รังไว้ก็เพราะกลัวปัญหา

นิวารินเจ็บแปลบกลางทรวงอก แต่กลับคลี่ยิ้มออกมาบางๆ

“ไม่ยากหรอกค่ะ พี่ไม่ต้องใส่ใจ มีวิธีมากมายให้ฉันเลือกจัดการ ขึ้นอยู่กับว่าฉันจะเลือกวิธีไหน” คนที่ไม่มีใครต้องการ ย่อมมีหนทางให้เลือก

เสมอ เพียงแต่ไม่สวยงามนักก็เท่านั้น “อย่าห่วงเลยล่ะ ฉันไม่สร้างปัญหาให้พี่นะ” จันทกรับประกันด้วยทุกอย่างที่ฉันยังเหลืออยู่” ถึงมันจะน้อยมากก็ตาม “ฉันไปนะคะ”

“ให้ไปส่งมัย”

เสียงนั้นสะดุดอยู่เล็กน้อย เธอไม่รู้ว่าเสียงหนึ่งที่ทำให้เกิดความลังเลขึ้นมาคือความรู้สึกผิดหรือไม่ แต่ก็คงจะไม่ใช้หรอก ตั้งแต่นั้นที่รู้ว่าเธอต้องความเสียหายก็เข้ามาโอบล้อมเขาไว้ราวกับภูเขาน้ำแข็งอันเยือกเย็น

หญิงสาวปัดความคิดเป็นไปไม่ได้ของตัวเองทิ้งไปแล้วยืมขึ้น...

“ไม่ต้องค่ะ มาเองได้ก็กลับเองได้” และจากนั้นก็ไม่ได้มาที่นี่อีกไม่มาอีกแล้ว เธอไม่กวาดตามองห้องที่ความจริงก็อาลัยอยู่นิดหน่อย แต่เมื่อเลือกแล้วก็ไม่เคยคิดจะหันหลังกลับ ตัดก็จะตัดให้หมดโดย

คนอื่นอาจมองเธอเป็นเด็กมีปัญหาที่มีทางออกไม่ทาง เหมือนคนตกยากที่พร้อมจะเป็นกาฝากเกาะทุกฝ่ายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต แต่คนเหล่านั้นไม่รู้ว่กาฝากอย่างเธอเมื่อเลือกจะผลจาก ก็พร้อมตายอย่างอนาถแต่จะไม่มีวันหวนกลับไปเกาะเกี่ยวต้นไม้ต้นเก่าให้ใครต่อใครสมเพชเวทนา

“จันทกรไป ถือว่าพี่ช่วยรับผิดชอบ”

เงินเบิกหนึ่งถูกยัดเข้ามาในมือเธอ ซึ่งหาอยู่ไม่น้อย

นิวารินมองเงินเบิกที่ถูกยัดใส่มือตัวเอง เธอไม่ทันสังเกตว่าเธอเข้ามาในห้องตั้งแต่เมื่อไร ไปหยิบเงินเอาตอนไหน แต่เงินน่าจะสองสามหมื่นกว่าบาทก็อยู่ในมือเธอตอนนี้

“อย่าบอกนะว่าไม่เอา” เสียงเขาขึ้นจุกเหมือนจะเยาะ เพราะคนอย่างเธอที่เห็นเงินเป็นสิ่งที่ตั้งนะเธอจะไม่เอา ซึ่งก็ใช่...

นิวารินหัวเราะเยาะความน่าสมเพชของตัวเองแล้วส่ายหน้า

“เอาค่ะ ฉันไม่มีเงิน พี่ก็รู้” และก็เพราะเขารู้ เขาจึงซื้อเธอไว้เพื่อเป็นของเล่นคันเวลา แต่เธอมันไม่เลียมกะลาหัว เห็นเขาดีด้วยหย่อยก็ฝืนกลวงวัน

คิดเอาเองสั้นๆ ว่าหากเธอมัดหัวใจเขาเอาไว้ได้ ชีวิตนี้ก็มีที่พึ่งพิงตลอดไป
แต่แล้วเป็นอย่างไร

งามหน้าไหมล่ะ

โคตรเจ็บปวดและน่าอับอาย

นิวารินหัวเราะเหมือนคนบ้าอีกที ดวงตางดงามที่แดงก่ำแต่ยังโคงขึ้น
เป็นยิ้มซ่อนมองเขา...มองเป็นครั้งสุดท้าย มือเล็กชูเงินในมือขึ้นขยับเบาๆ

“ขอบคุณนะค่ะ ช่วยได้เยอะเลย ฉันจะไม่วันลืม” ไม่ลืมว่าเขาใช้เงิน
ก้อนนี้ตัดขาดเธอและเด็กที่อยู่ในท้อง

“ไม่พอบอก”

“ค่ะ” มันพอแล้ว พอให้เธอจากไปและไม่หันกลับมาอีก “ไปนะค่ะ”

นี่คือสามคำสุดท้ายแล้ว...นิวารินเอ่ยมันออกมา ก่อนตัดใจหันหลัง
และก้าวออกจากห้องไป โดยไม่ลืมดึงประตูห้องปิดให้เขาตามเดิมอย่าง
ไม่หันกลับไปอีก เพียงเดินไปลงลิฟต์และออกจากอะพาร์ตเมนต์

แต่จะไปที่ไหน

นิวารินยืนถามตัวเองตรงป้ายรถเมล์ เธอไม่มีบ้านให้กลับอีกแล้ว
พอกับเธอที่ระหองระแหงกันมานาน ในที่สุดก็ตัดขาดจากกันไปเมื่อเช้านี้
เธอไม่เสียใจ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกมันห่างเหินจนแทบไม่มีอะไร
เหลือมาตั้งนานแล้ว เพียงแต่เวลานี้เธอไม่มีที่ไป ไม่รู้จะต้องไปซุกหัวนอน
ที่ไหนจึงรู้สึกเคืองคว้างนิดหน่อย

น้ำตาอุ่นๆ ไหลมาตรงผิวแก้ม หญิงสาวเงยหน้าขึ้นเพื่อไม่ให้ส่วน
ที่เหลือซำเติมลงมาเพิ่มเติม และเช็ดออกแรงๆ

ก็แค่ไม่มีที่ไป จะยากอะไรนักหนา

นิวารินล้วงโทรศัพท์ขึ้นมา ซึ่งใจอยู่ชั่วครู่ก็กดต่อสายไป

“อีนี ไปนอนด้วยได้เปล่าอะ”

อีนิว หรือ กมลเนตรคือเพื่อนหนึ่งในไม่กี่คนของเธอ คนที่รู้ใจรู้ซึ้ง เธอพอๆ กับตัวเอง

“อ๊บบ้า ผัวกูอยู่ มึงเป็นไร เสียเงาะเปลกๆ” อีนิวท้วงกลับมาอย่างห่วงใย
ถึงไม่เห็น นิวารินก็พอนึกภาพเพื่อนรักออก ฝ่ายนั้นคงถึงกับผละ
ออกจากอกผัวมานั่งกรอกเสียงใส่โทรศัพท์ และหากเธอพูดความจริงออกไป
คืนนี้ผัวมันคงได้ระเห็จไปนอนนอกห้อง

“เปล่าๆ ทะเลาะกับพอนิดหน่อย แต่กูไม่เป็นไร ผัวอยู่ก็ไปปรนนิบัติ
พัดวีให้ดีๆ แค่นี้ละ”

“แล้วมึงจะไปนอนไหน” เสียงกมลเนตรสูงปรี๊ด

นิวารินขยับโทรศัพท์ออกห่างใบหูเสียววินาที แล้วกรอกเสียงไม่ยั้ง
“เยอะเยอะไปนะ กูไม่ได้ลั่นไร้มัดตอกขนาดนั้น แค่ลองถามมึงดูเฉยๆ มึง
ไม่สะดวก กูไปห้องพี่ตันก็ได้”

พี่ตัน...ก็ไอ้ห้องที่เธอเพิ่งออกมาเมื่อครู่ และแน่นอนชาตินี้ทั้งชาติจะ
ไม่ย้อนกลับไปอีก

“เออๆ เค้า งั้นกูวางนะ ถ้ามีอะไรก็โทร. มา”

“อือ” นิวารินตอบคำเดียวสั้นๆ กดวงสายและเงยหน้ามองฟ้า
เจ้าความอุ่นที่เอ่อเต็มเบ้าตาพานจะไหลลงมามากแล้ว

“จะงอเงาะไร่นักหนาอะ” ก็แค่นี้เอง ทำอย่างกับมีใครตาย หรือ...
จะตายไปเลยดี

เสียวขณะนั้นพื้นถนนข้างหน้าที่รถกำลังแล่นไม่มีหยุด จู่ๆ ก็หน้าเดิน
เข้าไปหาเสียเฉยๆ

เดินเข้าไปเลยทุกอย่างก็จบแล้ว

เสียงจากไหนไม่รู้ตะโกนบอกเธอจากที่ไกลๆ นิวารินเกือบจะพยับหน้า
เห็นด้วย ถ้าอาการคลื่นเหียนไม่ดีขึ้นมาจนต้องวิ่งไปโก่งคอเอาเจียนตรง
ริมฟุตบาท

“โอ้ก็...”

หญิงสาวอาเจียนจนหมดไส้หมดพุง ร่างเล็กทั้งตัวลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรง บนพื้นฟุตบาท และนั่งอยู่ตรงนั้นจนไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร จึงถูกเสียงเบรกลั่นหวั่นไหวฉุดกระชากสติสัมปชัญญะของเธอให้กลับคืนมา

เอี้ยดตดต!!!

เจ้าของเสียงเบรกลั่นหวั่นไหวเป็นชายสองคนบนรถบีเอ็มดับเบิลยูคันหรู นีวริธเงยหน้าขึ้นมอง ดวงตาเลื่อนลอยแต่เพียงชั่วครู่ดวงตาทั้งคู่ก็เบิกโพลงกะทันหัน

“เวรแล้ว” หญิงสาวสบถ ผลุนผลันลุกขึ้นจนขาที่นั่งนานจนชาชนเซเกือบจะพาเธอล้ม เสียงโหวกเหวกจากคนบนรถก็ดังขึ้น

“เฮ้ย นั่นน้องน้ำคนสวยนี่หว่า มานั่งทำอะไรค่าๆ มิดๆ”

ชายหนุ่มเจ้าของเสียงคือรุ่นพี่ปีสี่มหาวิทยาลัยเดียวกันกับเธอนั่นเอง แต่เขาจัดอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่ควรเข้าใกล้อย่างยิ่ง เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นหัวหน้าแก๊งอันธพาลประจำมหาลัย ใครพบเป็นต้องหลบอย่างรวดเร็ว

เมื่อไม่นานมานี้ เขาเพิ่งส่งดอกไม้มาให้พร้อมข้อความก้อร่อก้อติกจะจีบเธอเป็นแฟน ซึ่งเธอก็ปฏิเสธไปอย่างไม่คิดจะไว้หน้า ทำให้อีกฝ่ายโกรธจนเลือดขึ้นหน้าแทบอยากจะหักคอเธอโชว์ และลั่นวาจาว่าจะหาทางเอาเธอมาเป็นอู่หนุให้ได้

ตอนนี้เธอกำลังไม่มีที่ไป แคมอยู่ในเวลาที่ไม่เหมาะไม่ควรอย่างที่สดนิวริธใจหล่นไปกองอยู่แทบเท้า รีบหอบหิ้วร่างกายที่แทบหาความปกติไม่ได้วิ่งไม่คิดชีวิต

เอี้ยดตดต!!!

อาจเป็นเพราะเธอประหลักรั้นพรี้งมากไป ร่างเล็กจึงสะดุดเอาขอบฟุตบาทริมทาง ชักนำร่างบอบบางให้ถลาเข้าไปกลางถนน รถยนต์คันหนึ่งแล่นมาด้วยความเร็วสูง แต่เบรกรถทั้งคันลั่นสะเทือน

“อยากตายรึไงหา!” เสียงตวาดดังออกมาจากตัวรถพร้อมกับการ
กระแทกประตูเปิดออกมา

นิวารินค่อยๆ มองไม่เห็นภาพใดๆ แม้แต่เจ้าของเสียงที่ใกล้เข้ามา
เรื่อยๆ สุดท้ายภาพและเสียงทุกอย่างก็ดับมืดไปพร้อมกับความเจ็บปวด
แสนสาหัส

เธอ...คงจะตายอยู่ตรงนี้เสียแล้ว!

ตาย

๑

ชีวิตใหม่

“คนไข้ปลอดภัยแล้วนะคะ”

พยาบาลในชุดสีม่วงก้าวออกมาแจ้งให้ญาติที่นั่งรออยู่นอกห้องฉุกเฉินทราบอาการ และแจ้งรายละเอียดที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้ให้ญาติคลายกังวล

“แต่อีกสักพักถึงสามารถย้ายขึ้นหอผู้ป่วยได้ ตอนนี้ยังให้ญาติเข้าไปเยี่ยมด้านในไม่ได้นะคะ”

“แล้วต้องรออีกนานเท่าไรครับ”

ชายหนุ่มที่มอมแมมเล็กน้อยเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่สีหน้ากลับฉายประกายไม่สບอารมณ์นัก เพราะความจริงเขาเป็นคู่กรณีที่แทบจะไม่มีคามผิดเลยด้วยซ้ำ ใช้รถและถนนอย่างระมัดระวัง ร่วงจากข้างทางก็ทะยานเข้ามาขวางเข้ากลางถนน ดีแค่ไหนที่เขาตะเบรกรถหยุดเอาไว้ได้ ไม่เช่นนั้นตอนนี้คงอยู่ในตารางหรือข้างๆ เธรบนเตียงผู้ป่วยในฐานะคนเจ็บอีกคนไม่ต่างกัน

“ไม่เกินสองชั่วโมงค่ะ แต่หากนานกว่านั้นพยาบาลจะออกมาแจ้งให้ทราบอีกครั้งนะคะ” ถึงจะดูนานสำหรับญาติที่ต้องรอ แต่ภายในห้องฉุกเฉิน

พวกเธอทุกคนที่เป็นเจ้าหน้าที่ต่างก็เร่งมือกันอย่างสุดความสามารถ เพื่อให้ผู้ป่วยทุกคนได้รับการบริบาลอย่างรวดเร็วที่สุด

“ครับ ขอบคุณมาก” ถึงจะตั้งสองชั่วโมงแต่เขาในตอนหนึ่งยังทำอะไรได้อีก

ชายหนุ่มค้อมศีรษะลงเล็กน้อยยอมจำนนต่อโชคชะตา จึงไม่เห็นทางด้านหลังมีชายหนุ่มอีกคนมุ่งจ้ำอ้าวเข้ามาหยุดลง ในขณะที่พยาบาลหันหลังกลับเข้าไปภายในห้องฉุกเฉิน

“ท่านไม่เป็นไรใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มผู้มาใหม่อยู่ในชุดสูทสีดำเนื้อดี ทั้งที่วิ่งเข้ามาตั้งแต่ลานจอดรถจนถึงหน้าประตูต้อนรับด้านหน้า แต่เขากลับไม่มีเสียงหอบให้ได้ยินสักเสี้ยว

“เอเดน” ร่างสูงหน้าห้องฉุกเฉินหันขวับ เสียงถอนหายใจหนักๆ ผ่อนออกจากปอดยาวเหยียด เมื่อเห็นคนที่อยู่เบื้องหลังเต็มตา...ในที่สุดคนของเขา ก็มาถึงเสียที

“ฉันไม่เป็นไร” ก็แค่เกือบต้องล้มเวกกลางถนนนิดหน่อยหากเหยียบเบรกไว้มากัน แต่คนข้างใน... “ข้างในนั้นยังไม่รู้จะยังงัยต่อ”

เขาผินหน้าไปทางประตูห้องฉุกเฉิน ให้ลูกน้องเห็นความยุ่งยากที่มาแบบไม่ทันได้ตั้งตัว และอาจจะยังไม่สิ้นสุดในระยะเวลาอันสั้น

“กระผมจะจัดการให้เองครับ ท่านรีบกลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ อีกไม่ถึงชั่วโมงก็จะได้เวลาประชุมแล้ว ทางนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่กระผมเอง” เจ้าหน้าที่ประชุมตอนเที่ยงคืนครึ่งกับลูกค้าต่างประเทศ ตอนนั้นก็เขียนจะเที่ยงคืนรอมร่อ หากทอดเวลาออกไปอีกจะไม่ทันกาลแล้ว

แต่กลับถูกปฏิเสธ...

“ไม่ต้องหรอก กลับไปตอนนี้ก็ไม่ทันอยู่ดี นายรีบไปจัดการเรื่องข้อมูลของคนเจ็บและตามญาติมาให้เร็วที่สุดก็พอ ที่เหลือฉันจัดการเอง” กว่าจะขึ้นรถ กว่าจะเดินทางไปถึงบ้าน เขามหาอารมณ์ประชุมพอดี

ชายหนุ่มมองไปยังกระเป๋าดำขนาดกลางของหญิงสาวในห้องฉุกเฉิน ในนั้นไม่มีอะไรมากแต่ก็พอจะมีข้อมูลส่วนตัวอยู่บ้าง เช่นบัตรประจำตัวประชาชน บัตรนักศึกษา และโทรศัพท์ราคาหมื่นต้นๆ ที่ตั้งรหัสล็อกหน้าจอไว้อย่างรัดกุม แต่มันไม่ใช่ปัญหาสำหรับลูกน้องเขาเลย อย่างมากก็ลืบนานที่ไม่ถึงหรอก เขาให้ไม่ถึงห้านาทีด้วยซ้ำ

ข้อมูลทั้งหมดในโทรศัพท์ของนางสาวนิวาริน กาญจนกิจ นักศึกษาคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของจังหวัดก็จะไม่ใช่ความลับอีกต่อไป เพียงแต่มันทำที่นี้ไม่ได้

“แล้วท่าน...” ลูกน้องเข้าใจคำสั่ง แต่เกรงอยู่ว่าผู้เป็นนายจะทำการอะไรกับการประชุมที่กำลังจะมาถึง

“ฉันจองห้องพิเศษไว้แล้ว จนกว่าญาติเธอจะมา ฉันจะขึ้นไปประชุมที่ห้องระหว่างรอเธอออกจากห้องฉุกเฉิน” เขาไม่ใช่คนดีนัก แต่ก็ยังไม่ถึงกับเป็นคนเลว ก่อนจะมีใครมารับช่วงต่อ เขาจำต้องใส่ใจเธอเท่าที่ศีลธรรมของมนุษย์พึงมี

“ครับท่าน เช่นนั้นผมจะกลับมาให้เร็วที่สุด”

เจ้านายไม่พบปัญหา เขาก็สบายใจ เส้นทางเดิมถูกใช้ในการย้อนกลับไปปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย หน้าห้องฉุกเฉินยังปรากฏเงาร่างของผู้เป็นนายยืนอยู่ที่เดิม

ภายในห้องพักผู้ป่วย นิวารินมองชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างเตียงตั้งแต่ลืมตาตื่นขึ้นมา เขาเป็นผู้ชายรูปร่างหน้าตาดีมากที่สุดที่เดียว ใบหน้ายาวรี ปลายคางแหลม ดวงตาส่องขึ้นชัดเจนแต่ลูกตากลับไม่โต โดยเฉพาะลูกตาดำที่มีพื้นที่น้อยกว่าพื้นที่สีขาว ทำให้ดวงตาเขาแลดูคมกล้าแต่กลับเรียบนิ่งเสมือนว่าไม่เคยมีระลอกคลื่นเกิดขึ้นภายในดวงตานั้นมาก่อน เช่นเดียวกับริมฝีปากบางเฉียบดังว่าไม่เคยคลี่ม่นออกเป็นรอยยิ้มสักครั้งเดียว แต่กลับมีรอยนูน

ได้รูปตรงส่วนกลางและหยักยกตรงส่วนปลายขึ้นเล็กน้อยเป็นริมฝีปากใน
รูปแบบที่สาว ๆ ในยุคปัจจุบันนี้กำลังนิยม จนรู้สึกได้ถึงความงามที่ผู้หญิง
ยังต้องอิจฉาจนตัวเขาอยู่หลายส่วน

โดยเฉพาะเมื่อผนวกรวมกับรูปร่างอันสมส่วนแบบชายชาติยุโรปเกาหลี
และเงินครองเมือง ความสูงที่ไม่ต่ำกว่าร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ขนาดว่านั่งบน
เก้าอี้ลดทอนความสูงของเขาลงกึ่งหนึ่งแล้ว เธอยังต้องแหงนหน้าจนสุดจึง
สามารถมองเห็นเขาได้ทั้งตัว นิยามได้เพียงว่า...หล่อเหลา ดูดี ไร้ที่ติ

แต่เขาคือเป็นใคร

“คุณเป็นคนช่วยชีวิตฉันไว้หรือคะ”

นิวารินถามขึ้นเบา ๆ ทำลายความเงียบงันภายในห้อง เธอจำอะไร
ไม่ได้มากและไม่รู้ด้วยว่าการทะเล่ทะเล่าพุ่งไปกลางถนนของตนเองใน
ตอนนั้นส่งผลกระทบกับคนอื่นไปมากแค่ไหน ไม่รู้ว่าเจ้าของเสียงคำราม
ก่อนจะหมดสตินั้นรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร จะใช้ชายหนุ่มที่นั่งมองหน้าจอ
โน้ตบุ๊กอยู่ตรงหน้าคนนี้หรือเปล่า

“พินแล้วหรือ ผมคิดว่าจะต้องรอจนเช้าเสียอีก” แพทย์กับบอกว่า
อาจต้องรอจนสว่างเธอถึงจะพิน...เขาวางมือจากโน้ตบุ๊กเหยียดสองแขน
ไปข้างหลังบิดไล่ความเมื่อยขบให้หัวไหล่ทั้งสองข้าง แต่อะไรบางอย่างใน
ดวงตาคู่กลมของคอนบนเตียงทำให้ประโยคคำถามออกจากริมฝีปาก “ทำไม
ทำหน้าอย่างนั้น ผมดูไม่เหมาะเป็นผู้มีพระคุณของคุณหรือไง แต่จะว่าไป...
ผมก็ไม่ใช่ว่าเป็นผู้มีพระคุณของคุณจริงๆ นั่นแหละ แต่ผมเป็นเหยื่อของคุณ
ด้วย เพราะถ้าผมเบรคไว้มันจะไม่ใช่ว่าแค่คุณที่จะตาย ผมก็อาจจะเหมือนกัน”

ศาลาสองสามคงได้มีชื่อของเขาและเธอเขียนอยู่ตรงตารางสวด
อภิธรรมด้านหน้า ไม่มีโอกาสมาจ้องหน้ากันอยู่เช่นนี้

เขาคือเจ้าของเสียงคำรามนั้นจริงๆ ด้วย และเธอกำลังทำให้ริ้ว
ความโกรธวิ่งอยู่บนใบหน้าหล่อเหลานั้นอีกครั้งแล้ว

นิวารินรีบเก็บหน้าผิวดซีดของตนเอง...

“ต้องขอโทษจริงๆ นะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะถลาเข้าไปกลางถนนแบบนั้น คุณไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ” นอกจากเสื้อผ้าที่เปื้อนเล็กน้อย กับทรงผมยุ่งหน้อยๆ โดยรวมเขาก็ยังนับว่าสมบูรณ์ แต่ถึงจะอย่างนั้นเธอก็ผิดอยู่ดีที่ทำให้เขาเดือดร้อน

“ห้วงตัวเองก่อนเถอะ คุณ...ยังเจ็บตรงไหนไหม ให้ผมตามหมอหรือเปล่า” เขาเน้นนอกจากตกใจแล้วอย่างอื่นยังอยู่ครบ เธอเน้นละที่หน้าเป็นห่วงกว่าเพราะไม่ใช่แค่ตัวคนเดียว แพทย์ก็บอกอยู่ว่ากำลังตั้งครรภ์

“ฉัน...” จากคำพูดย้าเตือนของเขา นิวารินค่อยนึกถึงสถานการณ์ของตัวเองขึ้นมาได้ มือเล็กทาบบนหน้าท้องแบนราบ หัวใจร้อนวาบกับความคิดในทางร้าย เจ้าก้อนน้อยที่เพิ่งรู้ว่ามิใช่เขาในนี้จะยังอยู่กับเธอหรือไม่

“คุณหมอยังไงบ้างคะ ละ...ลูกของฉันเป็นยังไงบ้าง เขา...” เธอรู้สึกหนาวท้องน้อยและเวียนศีรษะ ไม่ใช่ว่าเขา...

ความเจ็บชนิดหนึ่งพุ่งเข้าชนหัวใจ เสียงเธอขาดหายไปพร้อมกับลมหายใจอันสะดุด

ถึงเขาจะเกิดมาไม่เป็นที่ต้องการของใครบางคน และอาจจะต้องเติบโตมากับมารดาที่มีแค่ตัวอย่างเธอตามลำพัง ไม่มีความสุขสบายหรือชีวิตดีๆ ไร้อำนาจ แต่เขาก็เป็นสิ่งสำคัญหนึ่งเดียวซึ่งเธอวางไว้ในส่วนที่ต้องปกป้องและห่วงแหนไปแล้ว เป็นความหวังเดียวที่ทำให้เธอยังอยากมีชีวิตอยู่ต่อไป

หากว่าตอนนี้ไม่มีเขา...

“ลูกของฉันยังอยู่ไหมคะ” ประโยคนี้เสียงเธอเบาเสียงยิ่งกว่าเสียงเข็มนาฬิกา จนเธอเองยังไม่แน่ใจว่าคำพูดผ่านริมฝีปากออกไปหรือไม่

“ดีที่ผมไม่ได้ชนคุณ” หากเขาไม่ได้ตั้งใจฟังแต่แรกอาจไม่ได้ยินเสียงหญิงสาวเบาเหลือเกิน “แต่หมอก็กังใจระวังมากๆ เพราะอายุครรภ์ยังน้อย”

เด็กยังอยู่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจากนี้จะปลอดภัย หากเธอไม่ระมัดระวังตัวเองให้ดี อะไรก็อาจจะยังเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

“พอตีผมติดต่อกฎาของคุณไม่ได้เลย ช่วงสายๆ หมอจะให้ออกจากโรงพยาบาล คุณจะให้ผมติดต่อกับใครไว้ไหม อย่างเช่น...พ่อเด็ก”

“ไม่ค่ะ เขาไม่มีพ่อ” ประโยคนี้นิวาริณกลับพูดออกมาเร็วและชัดถ้อยชัดคำ เพราะผู้ชายคนนั้นตัดขาดเธอไปแล้วด้วยเงินจำนวนนั้น “คุณเห็นกระเป๋าเก็บเงินของฉันไหมคะ”

ถึงจะดูไร้ศักดิ์ศรี แต่เงินที่เธอให้มา เธอยังต้องใช้มันจริงๆ และจำได้จริงๆ ว่าเธอยัดเข้าไปในกระเป๋าแบบไม่ได้ใส่ใจจะเก็บไว้ให้ดี

“สีหมื่นแปดนั้นนะเธอ...”

‘แล้วไอ้คนที่ทำคุณท้องล่ะ’

เธออยากถามมันทั้งสองประโยค แต่ยังตัวเองได้ทัน ดวงตาเรียบนิ่งปรากฏระลอกคลื่นเล็กน้อยกระเพื่อมไหวขณะส่องไปยังกระเป๋าผ้าซึ่งตอนนี้วางนิ่งอยู่บนโซฟายาวข้างห้องน้ำ

เธอไม่ได้คิดจะละลาบละล้งด้วยการค้นกระเป๋าของเธอ แต่ตอนสำรวจข้าวของเพื่อหาข้อมูลส่วนตัวให้โรงพยาบาล เขาก็เห็นมันกระจัดกระจาย จึงจำเป็นต้องจัดเรียงและนับมันให้ใหม่ เพื่อสูญหายหรือยอดไม่ตรงจะได้ชี้แจงถูกและไม่กลายเป็นประเด็นปัญหาในภายหลัง

“สีหมื่นแปด” มากกว่าที่เธอคิดไว้ตั้งหลายบาท ดูท่าคนคนนั้นจะกลัวเธอสร้างปัญหาให้มากกว่าที่คิดไว้ “น่าจะใช่ค่ะ คือฉันก็ไม่ได้นับว่ามันมีเท่าไร แต่นั่นคือเงินทั้งหมดที่ฉันมี”

เงินส่วนตัวที่เก็บหอมรอมริบเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายตลอดปีและยามฉุกเฉินถูกขโมยไปตั้งแต่เช้า และก็เพราะสาเหตุนี้ เธอจึงตัดขาดกับบิดาโดยไม่คิดจะหวนกลับไปอีก ตอนนั้นนอกจากเงินนั้นแล้ว เธอก็ไม่เหลืออะไร

“เหมือนคุณจะเป็นนักศึกษา”

ประโยคคำถามที่ดูเหมือนไปคนละทาง แต่คนตั้งใจฟังก็รู้ว่าความนัยของประโยคนั้นถามว่าอะไร

“เงินที่พ่อของลูกให้มาน่ะคะ เขาให้มาเพื่อแก้ปัญหา” นักศึกษาที่พกเงินเกือบห้าหมื่นในกระเป๋าผ้าธรรมดามันไม่ต้องเดายากก็พอรู้ว่าอีกฝ่ายอาจจะทำอาชีพอะไร ผู้ชายตรงหน้าคงไม่ชอบใจแน่หากคำตอบไม่ตรงไปตรงมาอย่างที่เขาคาดคิด

“เขาจะให้คุณไปเอาเด็กออกหรือ” ประโยคนี้เสียงเขาเข้มข้นมากทีเดียว ตัวเขาเองก็มีลูกชายอยู่คนหนึ่งจึงไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ แต่ก็ไม่ได้ถึงกับตั้งแง่ต่อกระบวนการช่วยเหลือมารดาตั้งครรภ์ไม่พร้อม ซึ่งมันไม่ผิดกฎหมายแล้ว ณ ตอนนั้น

“เขาไม่ได้พูดค่ะ แค่ให้เงินมา” เธอจะอย่างไรก็ได้ แค่ไม่นำปัญหากลับไปให้เขาอีก

“แล้วคุณจะทำไหม” ความหมายที่ซ่อนอยู่คือ...ตัดสินใจไปหรือยัง นินารินส่ายหน้า ถึงตอนนั้นจะยังไม่รู้ว่าเขาอย่างไรกับชีวิตตัวเองดี แต่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าตัวเองจะไปต่ออย่างไรกับชีวิตน้อยๆ ในห้อง

“แล้วคุณจะทำยังไง เงินแค่สี่หมื่นแปดจะทำอะไรได้”

มีลูกคนหนึ่งจนไปเจ็ดปีไม่เกินจริง แคว้นที่รู้ว่ามีเขา ค่าใช้จ่ายก็มาจ่ออยู่ตรงหน้าแล้วหลายพันไปยันหลายหมื่นในคนที่ต้องดูแลเป็นพิเศษ

“ฉันทำงานได้ค่ะ” ก็แค่จากนี้อาจจะต้องทำให้มากหน่อย และดริบปเรียนไปก่อนสักระยะ

“อุ้มท้องทำงานนะ” เท่าที่เขาทราบ คนท้องใช้ว่าจะหางานได้ง่ายๆ หลายๆ บริษัทมีนโยบายตรวจการตั้งครรภ์ก่อนการเริ่มงาน เพราะต้องการคัดคนท้องออกไปก่อน ซึ่งจะโทษบริษัทก็ไม่ได้เพราะพวกเขาต้องการผลกำไรไม่ใช่องค์กรการกุศล การที่พนักงานตั้งครรภ์ ประสิทธิภาพการทำงานนอกจากจะลดลง ยังต้องสูญเสียอัตราค่าจ้างในวันที่มาตรวจต่างๆ อยู่

ตลอดจนกว่าจะคลอດ ที่ไหนก็ยอมเล็งเห็นผลประโยชน์องค์กรตัวเองมาเป็นที่ตั้งก่อนเสมอ “มันไม่ได้จะหางานกันง่ายๆ เลยนะ”

“ถ้าไม่เลือกงาน งานมีเยอะแยะค่ะ” เธอทำมาหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลือบอกว่าแรง เพียงแต่...ต้องให้เขาในท้องนี้อดทนช่วยเธอมากหน่อย

“เข้มแข็งดี” เขาชื่นชมจากใจ ร่างสูงพยักหน้าเบาๆ แล้วลุกขึ้นยืน ขยับตัวแก้มือขบ ประตู่ห้องพักกลับถูกเคาะและผลักเข้ามาอย่างไม่รอการอนุญาต

“ปะป๊า!”

ประตู่เพิ่งเปิดกว้าง ร่างกลมบ้อมร่างหนึ่งก็พุ่งจากประตูเข้ามาโผล่เข้าไปร่างสูง ชายหนุ่มอ้าแขนรับ แต่เจ้าตัวบ้อมเตี้ยเกินไปด้วยสูงยังไม่ถึงสะโพกของเขาด้วยซ้ำ ร่างเล็กจึงเกาะอยู่ที่ขา สองมือกอดรัดท่อนขาแข็งแรงเขย่าไปมา

“ปะป๊าอยู่ที่นี้จริงๆ ด้วย ลูกภาคบอกเอเธนตั้งนานกว่าจะยอมพามา เอเธนบอกว่าปะป๊าไม่ได้อยู่ที่นี้ โกหกมากๆ” ใบหน้ากลมบ้อมโผล่ไปมากับหน้าขาบิดาชายที่ขาที่ จมูกน้อยยื่นขึ้นไปจนหน้าผากมนๆ เกิดเป็นเส้นเล็กๆ ฟ้องเสียงสั้นเสียงยาว “ปะป๊าต้องจัดการเอเธนให้ลูกภาคนะ จัดการเดี๋ยวนี้เลย”

“เดี๋ยวก่อน ลูกภาคต้องบอกป้าก่อนไหมว่าจะมาหาป้าทำไม” เทบไม่เคยมีที่เจ้าตัวเล็กจะร้องมาหาเขานอกบ้าน เพราะอีกฝ่ายเคยร้องตามแล้วถูกพาไปนั่งโง่ๆ ที่ทำงานจนร้องกลับ ส่วนมากจึงมีแต่แอดอให้เขากลับไปหา

“ลูกภาคจะมาหาหมามีไง” พุดถึงเรื่องนี้ เจ้าตัวบ้อมก็เผยหน้าขึ้นยิ้มอวดฟันน้ำนมเรียงสวย “ไหน...คนไหนหมามีของลูกภาค”

“หมามี?”

“อือ” เขาไถ่ยืนมากับสองหูตัวเอง บิดาอยู่กับผู้หญิงคนหนึ่งทั้งคืน เธอคนนั้นจะต้องเป็นหมามีของเขาอย่างแน่นอน...เจ้าร่างบ้อมรับคำด้วย

ลุ่มเสียงหนักแน่น ดวงตาคู่กลมละจากบิดากวาดมองไปรอบห้อง ก่อนจะ
เปล่งประกายเจิดจ้าเมื่อบรรจบเข้ากับหญิงสาวนเตียงผู้ป่วย “คนนี้เหรอ
หม่ามี”

เจ้าตัวเล็กชี้ไปที่เธอ และร้องว่าทำตาโตเป็นลูกแก้วแวววาว

“สวยฉิบเลย”

“อย่าพูดจาหยาบคาย” รัชตปราชญ์ดุ พลังคว่ำคอเสื้อเจ้าตัวป้อม
ไว้ได้ทันก่อนร่างกลมๆ จะถลาไปหาหญิงสาวนเตียงผู้ป่วยรวดเร็วราวกับ
ลูกหินกลมเกลี้ยงกลิ้งลงเขา “มันไม่ใช่อย่างที่ลูกคิด เธอไม่ใช่หม่ามีของลูก
เธอเป็น...”

“หม่ามีสวยมาก”

ฟังเขาบ้างไหมนี่...เฮ้ย ฟังพ่อหน่อย...

“สวัสดีชะหม่ามี ลูกภาคเป็นลูกชายของปะป้า อายุห้าขวบแล้วชะ
หน้าตาน่ารักมากเลยใช้ไหมชะ” นอกจากไม่ฟัง เจ้าตัวป้อมยังเสนอหน้าไป
แนะนำตัวเองเสียงสดใส ใบหน้ากลมๆ ยิ้มจนเหมือนดวงจันทร์มีคิ้ว

“นี่ลูกภาค ลูกชายผม” ลูกชายที่เขาอยากจับมัดไว้ทุกวันสามเวลา
หลังอาหาร เพิ่งมาถึงก็ทำเส้นตึงในสมองเขาปวดหนีบ

รัชตแนะนำเจ้าตัวป้อมกับหญิงสาวในห้องอย่างเป็นทางการ ดวงตา
ที่ก่อนหน้านี้ฉวัดฉานเห็นเรียบนิ่งราวกับไร้ระลอกคลื่น บัดนี้ราวกับมีบางอย่าง
เล่นผ่านจึงไหวระริก

“ขอโทษด้วย เจ้านี้ยังไม่ค่อยรู้เรื่องราว พุดจาไม่เข้าท่า อย่าเถีสา”

“ฮือ...ใครพุดจาไม่รู้เรื่องราว ปะป้าพุดให้ดีๆ นะ” มีหม่ามีนั่งอยู่
ตรงนั้นทั้งคน เจ้าตัวป้อมเก็บรอยยิ้มกลับมาซึ่งตาดูสปีด

“ยังจะใคร เจ้าสมองนมอย่างลูกเง พุดไม่รู้เรื่องราว” พุดอะไรด้วย
ก็ไม่ฟัง สมกับสมญานามสมองนมที่วันๆ ไม่กินข้าวกินปลากินผัก ดื่มแต่นม
ใครก็เอาไม่อยู่...นิ้วชี้เรียวยาวข้างหนึ่งจิ้มเข้าใส่สมองที่มีแต่นมवल้วนๆ

ของลูกชายตัวกลมแล้วยังจะทำตาตุ่ “ขอโทษเธอซะ แล้วเลิกเสียมารยาทได้แล้ว”

“ลูกภาคไม่ได้เสียมารยาท” เด็กน้อยปฏิเสธเสียงลากยาว “ลูกภาครู้ว่าเธอคือหมาหมี ปะป้าอย่าชี้หัวนักได้ไหมเล่า ผู้หญิงของปะป้าก็คือหมาหมีของลูกภาคนี่นา ลูกภาครู้หรือกว่าเธอจะมาเป็นหมาหมีคนใหม่”

“ไร้สาระ”

“เอาปากกามาวงเลย” ดวงตาคู่กลมจ้องนิ่ง ยึดแวงอกอ้วนๆ ของตนขึ้นไต่

“ป้าบอกแล้วไซ้ใหม่ให้เลิกดูการ์ตูน” รัชตยกมือหนึ่งวางแหะบนศีรษะกลมๆ แล้วขยับไปมา “กลับไปนอนกินนมได้แล้ว ที่นี้ไม่ใช่ที่เล่นของจอมชนอย่างลูก”

“ใครชน พุดให้ดีๆ นะ หมาหมีฟังอยู่ไม่เห็นรี้ง” สองมือเล็กยกขึ้นกอดอกแน่น เห็นได้ชัดว่าชักโมโหใหญ่แล้ว

“เธอไม่ใช่หมาหมีของลูก พุดให้รู้ฟังสิ กลับบ้านแล้วค่อยคุยกันเรื่องนี้ ป้าจะได้รู้ว่าใครเอาไปพุดให้สมองนมๆ นี่ได้ยินเข้า” เขาก็โมโหปนหมั่นไส้เจ้าสมองนมนี้แล้วเหมือนกัน ตรงคำว่าสมองนมๆ เขาจึงบีบศีรษะกลมๆ นั้นไปสองที

เจ้าสมองนมจึงได้ถลึงตาโต ย่นจมูกจนดวงตาทั้งคู่หยี้แคบ

“พี่เอเธนไม่ได้พุดให้ลูกภาคได้ยินสักหน่อย ลูกภาคได้ยินเอง”

“นั่นไงจับได้แล้ว เอเธน!” เสียงสองเปลี่ยนเป็นหนึ่งในทันที เจ้าของชื่อเอเธนที่ยืนสงบนิ่งอยู่ด้านนอกรีบขานรับแล้วก้าวเข้ามาโดยเร็ว “เอาคุณหนูสมองนมของนายกลับไปเติมนมซะ เลอะเทอะใหญ่แล้ว ทำคนอื่นเขาตกอกตกใจหมด”

“ขอโทษครับท่าน กระผมไม่คิดว่าคุณลูกภาคจะแอบฟังพวกเราคูยกัน”

“ถึงได้บอกให้ระวังเง เจ้าสมองนมนี้หัวไวอย่างกับอะไรดี”

“บอกแล้วไงให้พุดดีๆ” เจ้าสมองนมได้เสียงห้วน สองมือยังคงกอดอก สีหน้าไม่พอใจ

“กลับบ้านดีกว่า นะครับคนเก่ง” แบบนี้ใช้ไหมที่ชอบฟัง...บิดาเอ๋ยแล้วลูกก็ระไปสองที

เจ้าตัวป้อมที่ได้ตั้งใจจึงคลายสองมือออกจากการกอดอก แล้วเขย่าแขนบิดาอย่างออต้อ้น “ลูกภาคกลับบ้านก็ได้ แต่ขอเอาหมาม้ากลับบ้านด้วยได้ไหม นะๆ เอาหมาม้ากลับบ้านด้วย”

เมื่อเลื้อยคลายเหยื่อ หนูก็รำเริง

รชตส่ายหน้า “เธอไม่ใช่หมาม้าของลูก ป้าจะเอากลับบ้านเราได้ยังไง”

“จ้ะให้ลูกภาคเอากลับได้ปะ” เจ้าตัวป้อมแหงนหน้าถามอย่างมั่นใจว่าตัวเองจะมีความสามารถนั้น ดวงตาคู่กลมมีคำท้าทายโดยไร้เสียง

ปะปากล้าหรือเปล่า

กล้าให้เขาใช้ความสามารถตัวเองไหม

รชตยกมูมปากกดลิ้นเป็นรอยยิ้มขำ แล้วเลยไปหาหญิงสาวบนเตียงผู้ป่วย ความคิดหนึ่งแวบเข้ามาชั่วเวลาสั้นๆ เขาจึงตัดสินใจเอ่ยออกไป

“ไหนๆ ก็ยังไม่มีที่ไป สนใจจะรับมือกับเจ้าสมองนมของผมหน่อยไหม แต่ก็อย่างที่เห็น แสบไม่หยอก”

พอๆ กับเขานั้นละ...นิวารินคิดแต่ไม่พุดออกไป

พวกเขาสองคนต่างกันตรงไหน เหมือนกันราวกับยอสวน หนึ่งเล็ก หนึ่งใหญ่ ย้อยุดกันอยู่เบื้องหน้า ผู้เป็นบิดารั้งเจ้าตัวป้อมไว้ไม่ปล่อย ส่วนเจ้าตัวก็โยกโย้เป็นต้นไผ่ลู่ลม ถึงคำไม่ตกปาก ซึ่งไม่น่าแปลกที่เจ้าตัวป้อมจะไม่หยุดฝีปาก เพราะบิดาของเด็กชายก็น้อยหน้าเสียที่ไหน

แตกต่างจากภาพลักษณ์ที่นิวารินเห็นก่อนหน้านี้เสียสิ้น พลอยทำให้เธออดยิ้มออกมาไม่ได้

“หมามีเยี่ยมแล้ว” เจ้าตัวป้อมร้องเสียงสูง ตีมือแปะๆ ใส่บิดาอย่าง ตื่นเต้น “หมามีชอบลูกภาคไหนไหม”

“เธอยังไม่ได้พูดสักคำ” คิดไปเองคนเดียวทั้งนั้น ทว่าเขาก็ยิ้มตาม เหมือนกัน

“เยี่ยมแล้ว ไม่พูดก็ได้” เจ้าหนูน้อยหลงตัวเองยิ้มแป้น

นิวารินมองเจ้าตัวป้อมฉกริริมฝีปากยิ้มกว้างดังมูมปากไปจนสุด...ใช้ ไม่ต้องพูด เธอชอบเด็กชายคนนี้

“ก็ได้ค่ะ แต่เดือนละสามหมื่น ค่ากินค่าอยู่ไม่คิดรวม ทำงานให้ตั้งแต่ พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นจนพระจันทร์ขึ้นโผล่อยู่บนหัว ถ้าโอเค ก็ยินดีรับมือให้ ค่ะ” และจะทำให้จอมแสนคนนี้เป็นเด็กชายแสนน่ารักให้อย่างฟรีๆ ไม่คิด สตางค์เพิ่มด้วย

“หิ...”

เธอได้ยินเสียงเขาหัวเราะ แล้วก็เห็นเขาไหวไหว

“ต่อรองเงงใช้ได้” บอกตรงๆ เขาไม่คาดคิดว่าจะได้รับคำตอบ แบบนี้จากเธอ ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ พยักหน้าตกลง “ตามนั้น... ไป ไปเอา หมามีของลูกกลับบ้านได้แล้ว”

“จริงดิ...” มีความไม่เชื่อในน้ำเสียง แต่พอบิดาพยักหน้า เจ้าสมองนม ก็กระโดดจนตัวลอย ถลาไปที่เตียงคว้ามือขวาๆ ของหมามีมากุมไว้ “กลับบ้านกันละ กลับบ้านของเรากัน”

ไม่รู้ว่อนาคตจะเป็นอย่างไร บ้านหลังนั้นจะมีอะไรอยู่ แต่นิวาริน ก็พยักหน้าทั้งอย่างนั้น

๒

โชคชะตาชอบเล่นตลก

ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย เป็นประชารัฐ ไผทของไทย
ทุกส่วน...

เสียงเพลงชาติดังขึ้นพร้อมกับฝีเท้าทุกคู่หยุดลง และก้าวเดินอีกครั้ง
เมื่อเพลงจบ นิวารินคือหนึ่งในหลายสิบคนที่ไม่ได้หยุด เพราะเธอไม่ได้เดิน
ขณะเพลงชาติขึ้น แต่เมื่อเพลงหยุดลง เธอกลับเป็นคนแรกๆ ที่ขยับขา
หญิงสาวหมุนตัวไปสองก้าวคว้าประตูดุ่ยยืนขนาดสิบนิ้วเปิดออก แล้วหยิบ
แก้วบรรจุน้ำสีดำและน้ำตาลอ่อนในนั้นออกมาวางบนเคาน์เตอร์สองแก้ว

“อเมไม่หวาน ลาเต้หวานยี่สิบห้าของพี่หวานค่ะ” หญิงสาวส่งเสียง
เรียกลูกค้าตามเมนูเครื่องดื่มที่สั่งไว้เมื่อสิบนาทีก่อนหน้านี้ผ่านโน้ตกระดากะ
ประจำของร้าน

“แก้วสิบเหมือนเดิมเนอะน้องน้ำ” ลูกค้าสาววัยกลางคนในชุดพยาบาล
สีขาวส่งเบงก์ร้อยสีแดงมาให้

“แปดสิบห้าสิคะคุณพี่ จะให้ทิปน้องเธอ อเมไม่หวานสี่สิบเองนะคะ”
นิวารินรับเบงก์แดงมาใส่ลิ้นชักแล้วทวนกลับไปสิบห้าบาท “ดังค์ทอนค่ะ”

“ให้เจ้าตัวเล็กนั่นก็ได้ นิดหน่อยก็ไม่ยอมเอาเลย” พี่พยาบาลคนสวย ลูกค้าประจำร้านกาแฟ ‘มูมสบาย’ รับเงินทอนกลับไปฟลางถาม “แล้วลูกสาวคนสวยของพี่ไปไหนแล้วละ เมื่อกี้ตอนสั่งยังยิ้มหวานอยู่ตรงนั้นอยู่เลย”

“ไปส่งกาแฟละ เพิ่งไปก่อนพี่หวานจะมาน้อยเดียวเอง”

“ขยันทั้งแม่ทั้งลูกจริงๆ ตัวแค่นี้ก็รู้จักช่วยมีจ้ำแล้ว” สองขาบแปดเดือนแต่ฉลาดเป็นกรด ยังพูดไม่ทันซัดก็หัดช่วยมารดาส่งเครื่องดื่ม แต่ก็ได้จะให้ไปไกล ทุกทีก็เห็นแต่ให้ไปแค่อ้อมยามเจ้าประจำ กับเคาน์เตอร์เวชกรรมพื้นฟูที่อยู่ถัดไปไม่กี่เมตร

“ต้องกินต้องใช้ก็ต้องช่วยกันทำลิคะ”

“แต่พี่เห็นเราก็ไม่ได้ลำบากอะไรสักหน่อยนี่ รถเบนซ์ก็มีให้ขับ”

“นั่นของนายเขาอะคะ น้ำเหอะจะมีปัญญา” เจ้านายเก่าให้ยิ้มมาทำมาหากิน อาจเรียกว่าโบนัสนิสพิเศษก้อนใหญ่ก่อนลาออกก็ได้ เพราะเธอแค่ลาออกจากฐานะพี่เลี้ยง ไม่ได้ลาออกจากฐานะมารดาในนามของเด็กชายพร ภิญญาวาทิน ลูกชายสุดที่รักของเธอแต่อย่างใด และทุกวันเสาร์จะต้องพาเจ้าตัวเล็กไปนอนบ้านนั่นหนึ่งคืน ร้านกาแฟมูมสบายจึงเปิดทำการวันจันทร์ถึงศุกร์ เวลา ๐๗.๐๐-๑๔.๐๐ น. วันเสาร์ ๐๘.๐๐-๑๒.๐๐ น. เพื่อเตรียมตัวเดินทางไปบ้านใหญ่ในตอนบ่ายสามโมงทุกเสาร์ อีกรอบวันเสาร์ก็ลูกค้าน้อยกว่าทุกๆ วัน โรงพยาบาลเปิดแค่ฟรีเมียมกับอีอาร์ คนไข้และเจ้าหน้าที่มาปฏิบัติงานน้อย ส่วนวันอาทิตย์นั้นคือวันหยุดของร้าน

“นายเรานี้ใจดีจังเลยนะ หน้าตาดีด้วยหรือเปล่า”

นิวารินคว่ำก้านชงกาแฟมาเคาะผงกาแฟซึ่งชงอเมริกาโนเข้มๆ เรียบร้อยแล้วหนึ่งแก้วเบาๆ ก่อนบรรจุผงกาแฟเอาเข้าเครื่องชงรอบใหม่ให้ลูกค้าที่ยังรออยู่ฟลางหันมายิ้ม

“หล่อไหมไม่รู้ละ แต่ที่รู้ๆ พี่หวานเจอแล้วต้องกรี๊ดแตกแน่”

“ฮือ...ขนาดนั้นเชียว”

“ค่ะ เพราะดูมากกกก”

“เรานี่นะ” เธอก็อุตส่าห์ตาโตเพราะคิดว่าหล่อสุดๆ ที่ไหนได้...พยายามฟาดมือกับอากาศ

“ฮ่าๆ แต่น้ำไม่ลือเล่่นนะ ดุจจริงๆ” เขาดูจริงๆ มีแต่เวลาอยู่กับลูกภาคเท่านั้นละที่เห็นกินกันไม่ลง กับคนอื่นนะเธอ...อย่าพูดถึง นอกเสียจาก...

“มีตา...” เสียงแหลมเล็กดังมาแต่ไกล เสียงที่หากนายเก่าเธอได้ยินเป็นต้องยอมให้อีกฝ่ายขึ้นาทุกอย่าง คิโรบายิ่งกว่าทาสในเรือนเบี้ยเสียอีก ไม่รู้หลงอะไรกันนักหนา

“อย่าวิ่ง เดินช้าๆ”

นิวารินส่งเสียงกำกับยังไม่ทันขาดคำ ร่างแน่น้อยกระจิดักทะยานกลับมายืนอยู่เบื้องหน้า ริมฝีปากบางๆ รูปกระจับคล้อออกจนเห็นฟันที่มีแล้วครบสิบสองซี่

“เย็นๆ” เจ้าตัวเล็กยื่นเงินมาตรงหน้า มีเบงกียี่สิบถึงสามใบ

นิวารินย่นคิ้ว “รับทิปมาอีกแล้วนะ มีจำบอกแล้วไงว่าคุณลุงไม่มีตังค์เยอะ ไม่เอาของคุณลุง”

ป้อมยามที่ให้ไปมีลูกค้าประจำเวรเข้าเป็นคุณลุงวัยสี่สิบห้า ทำงานตั้งแต่ตีห้ายันสามทุ่มกว่าจะได้เงินในแต่ละวัน แต่ก็ใจป้ำให้ทิปพิเศษแก่เจ้าตัวจ้อยนี้บ่อยเสียเหลือเกิน ให้มาตั้งหกสิบ วันนี้เงินรายวันของแกจะเหลือกี่บาท

“มะช่วยจุนยุง” แล้วมือน้อยก็ล้วงเบงกีสี่ฟ้าวอกมาจากกระเป๋า เปิดน้อยสี่เหลืองที่สะพายอยู่ “นี่ๆ จองจุนยุง”

“แล้วอันนี้ของใครคะ” เธอให้เจ้าตัวน้อยไปส่งกาแฟให้คุณลุงป้อมยามแค่แก้วเดียว เงินที่ได้ก็ต้องสี่สิบห้าบาท คุณลุงให้ทิปก็เท่ากับห้าสิบเบงกียี่ฟ้านั้นใบเดียว เหตุใดถึงได้เงินกลับมาเยอะนักเล่า

“ป๊าๆ ห้ายนมเต้า”

“พี่ๆ ที่ไหนคะ”

“ป๊า ตีโน้น” มือเล็กซึกกลับไปบ้อมยาม

นิวารินมองตามไปก็ไม่เห็นมีใครนอกจากคุณลุงบ้อมยามที่โบกไม้โบกมือมาให้ เพราะแกคอยจับตาดูเจ้าตัวเล็กคนนีกลั้บมาให้ถึงร้านอย่างปลอดภัย

“เราเห็นนมข้าวของป้าหวานน่ารักละสิ เลยให้ทิปตั้งเยอะ” พี่พยาบาลยิ้มจนโหนกแก้มยกสูง แล้วย่อตัวลงขโมยหอมแก้มนุ่มๆ ของเจ้าตัวเล็กที่ยิ้มหวานกับคำชมของเธอจนแก้มแทบปริไปพอดใหญ่ “ขโมยมีจำไปเลี้ยงทิวอร์ตหนึ่งวันได้ไหมคะ รับรองเลยว่านมข้าวของป้าหวานจะได้ทิปมาเต็มกระเป๋าดูๆ นี่เลย”

คนไข้ของเธอบนวอร์ดคงไม่เป็นอันกินอันนอน และออกมาเล่นกับเจ้าตัวจ้อยคนนี้นักทั้งวันแน่ๆ ยิ่งคุณลุงๆ คุณป้าๆ กระเป๋าทิ้งทั้งหลาย ขยับกายที่ยังหิบบทให้เข็นร้อย สงสัยได้เปย์เจ้าตัวจ้อยกันเป็นกระป๋อง

“จะได้โดนแปะป้ายห้ามเข้ามากว่านั้นคะพี่หวาน ชนอย่างกับลูกสิงหลทาง” ในเมื่อไม่รู้จะเอาเงินสามแบงก์เขี้ยวนี้ไปคืนใคร นิวารินจึงยัดลงลิ้นชักแล้วซุกกาแฟต่อ “ซาเหียหวานร้อยยี่สิบค่ะ”

ถึงจะรู้ว่าหวานมากขนาดนี้ทำลายสุขภาพ แต่ร้านเธอเป็นร้านกาแฟตามสั่ง ลูกค้าสั่งอะไรก็ต้องทำให้

“เราก็อไป นมเต้าของป้าหวานออกจะน่ารัก ไม่เห็นจะชนเลย” หรือต่อให้ชนจริงๆ ความน่ารักทั้งหมดที่มีก็หักลบกลบหนี้จนหมดแล้ว ไม่มีใครคิดจะเอาความ “ขอป้าหวานจ๊ับอีกที ม้วฟ ม้วฟ ม้วฟ”

จ๊ับสามทีติดๆ เจ้าของแก้มโคลงศีรษะเล็กไปมาจนหางเปียสองข้างส่ายดุ๊กดิ๊ก

“แจ่มจ๊าหมดแล้ว”

“ก็ใครใช้ให้เรามาหน้าหอม”

“นมมเต้าหอมด้วย” แล้วแก้มป้าหวานก็ถูกม้วฟไปหนึ่งที่ ป้าพยาบาล
นัยน์ตาเอี่ยมจนจะรีดน้ำออกมาได้

“ไม่รับทิปนะคะพี่หวาน” นิวารินค้านความคิดที่กำลังก่อตัวขึ้นใน
หัวพี่พยาบาล จากความช่างอดช่างอ่อนของเจ้าตัวเล็ก แล้วเรียกเจ้าตัวน้อย
ให้ไปส่งกาแฟอีกหนึ่งแก้ว “อันนี้ของพี่แมว ถือดีจ้ะ อย่าให้หกละคะ”

“ยับจ๊าบ” แก้วกาแฟสีดำที่ถูกมือเล็กยื่นมารับไปถืออย่างมั่นคง
กระเป๋เปิดน้อยที่เอาไว้สำหรับรับค่ากาแฟกลับมาสายไปมานิดๆ ร่างเล็ก
ก็สาวเท้าหนึ่งสองหนึ่งสองสามไปทางห้องเวชกรรมฟื้นฟู

“เก่งจริงๆ เลย”

“ต้องฝึกไว้ค่ะพี่หวาน มีกันอยู่แค่สองคน เกิดไม่มีน้ำ เขาจะได้อยู่
ได้” ไซว่าไม่กลัวปล่อยแกไปแล้วเกิดอันตราย แต่เธอรู้แล้วว่าที่ที่ให้ไปนั้น
ปลอดภัยเพียงพอจะฝึกให้ลูกรู้จักการทำงานและรับผิดชอบเล็กๆ น้อยๆ

พยาบาลสาวกลับทำหน้าที่ “แล้วป้าจ๋าของเจ้าตัวน้อยล่ะ ไม่คิดจะ
รับผิดชอบอะไรเลยหรือไง”

เธอเคยได้ยินว่าผู้ชายที่ทำให้เจ้าตัวเล็กเกิดมานั้นทิ้งขว้างสองแม่ลูก
ตั้งแต่วัยท้อง ความจริงก็ไม่ได้แย่อย่างที่ให้อีกฝ่ายลำบากใจ หากคำว่า
‘ถ้าน้ำไม่อยู่’ ของอีกฝ่ายก็ทำให้เธอเกิดโทสะ

“ก็ไม่มีเขาตั้งแต่ต้นอยู่แล้วนี่คะ” ยังจะนับทำไม

ไม่มีก็ย่อมหมายถึงไม่มี ไม่นับรวม ไม่เอ่ยถึง นิวารินยิ้มให้ ไม่ได้
โกรธ เพราะเธอไม่เห็นว่าเรื่องนี้เป็นบาดแผล เธอและผู้ชายคนนั้นไม่ได้มี
ใครติดค้างใคร ทุกอย่างเริ่มมาอย่างมีเงื่อนไขแล้วก็จบไปแล้วอย่างหมดจด
เธอไม่ได้โทษเขาเพื่อหอบลูกหนีมา เขาก็ไม่ได้ทำร้ายเธอจนต้องหอบลูกหนี
พวกเธอสองคนต่างคนต่างเลือกในสิ่งที่ตัวเองต้องการ เพียงแต่มันสวนทาง
กันเท่านั้น

“พี่ละอยากเห็นหน้าผู้ชายคนนั้นจริงๆ” เธออยากจะดูว่าผู้ชายที่ทิ้งลูก

ทั้งเมียได้ลงคอนั้นจะมีหน้าตาเป็นเช่นไร

“เขาไม่ได้ร้ายอย่างที่พี่หวานคิดหรอกค่ะ”

“ยังยิ้มได้อีกนะเรา”

“น้ำแคะไม่ได้โกรธเขาแล้ว” เธอท้อโดยที่เขาไม่ได้ตั้งใจ เขาไม่ต้องการลูกมันก็เป็นสิทธิ์ที่เขาพึงมี แต่เธอต้องการ มันก็เป็นสิทธิ์อันพึงมีของเธอ ที่จะเก็บลูกไว้กับเท่านั้น หลังจากมีเวลาให้ได้ตรึกตรอง เธอก็ไม่หลงเหลือความโกรธใดๆ อีกแล้วจริงๆ เพียงแต่...

ถ้าให้กลับไปก็คงไม่อีกเช่นกัน!

“จ๋า สงสารก็แต่เจ้านมข้าวของป่า...” พี่พยาบาลสวมมองตามทางที่เจ้าตัวเล็กเดินไปแล้วทอดถอนใจ เรื่องของใครคนนั้นย่อมรู้ดีที่สุด และการตัดสินใจของเจ้าตัว คนนอกอย่างเธอไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก่าย “พี่กลับเวิร์ดแล้วนะคะน้องน้ำ กาแฟยังอร่อยเหมือนเดิม ไว้น้ำหลังจะทำขนมมาฝากเจ้านมข้าวเยอะๆ นะ”

“ขอบคุณแทนนมข้าวด้วยค่ะ แต่พี่หวานอย่าทำมาเยอะเลย น้ำสงสารตัวเองตอนป้อนข้าว” ทุกคนก็เป็นชะอย่างนี้...ยิ่งรู้มากยิ่งเมตตา เจ้านมข้าวของเธอจึงแทบจะกินข้าวไม่เป็นแล้ว ให้กินข้าวที่เหมือนจะทำสงคราม ยิ่งให้กินข้าวพร้อมกับพี่ชายอย่างลูกภาคที่บิดาให้สมญานามว่า ‘เจ้าสมองนม’ ก็แทบจะสูดอาหารเข้าทางจมูกแล้วอัมพาตทั้งคู่

“นั่นก็เรื่องของมีจ่านะ ป้าหวานไม่เกี่ยว” ใครใช้ให้เธอมีลูกสาวน่าเอ็นดูจนใครต่อใครอยากให้ขนมใส่ท้องน้อยๆ ตลอดเวลาทั้งนั้นแล้ว พี่พยาบาลทั้งคำตอบและรอยยิ้มให้แม่ค้าสาวคนสวย ก่อนจะกลับไปทำงาน

นิวารินยิ้มพลางส่ายหน้าให้ลูกค้าประจำของตัวเอง เพราะจากคำตอบนั้น อีกไม่กี่วันต่อจากนี้เจ้านมข้าวจะต้องได้ขนมมาหลายถุงใหญ่แน่นอน

“พี่น้ำ น้องโอนแล้วนะ” ลูกค้าอีกคนส่งเสียงแล้วยื่นสลิปการโอนให้เธอดู

“ขอบคุณคะน้องมิว กินให้อร่อยนะคะ”

นิวารินยื่นขนมที่อีกฝ่ายส่งไว้ไปให้ เนื่องจากร้านเธอมีขนมจำพวก วาฟเฟิลง่ายๆ ไว้รับประทานร่วมกับกาแฟ ลูกค้าหลายๆ รายจึงมักจะสั่งควบคู่กัน จากนั้นก็ก้มๆ เงยๆ ชงกาแฟตามออเดอร์อีกหลายแก้วกว่า เจ้าตัวน้อยจะกลับมาถึง

“มีตำ นมเต็มจับมาแฉ่ว ได้เย็นเยอะเยย” เด็กหญิงตัวน้อยซุ้เบงกั้แดง ถึงห้าใบให้หมาสี่จ่าอย่างภูมิใจ

“...”

“ป๊อ ห้ายนมเต็มหะยะ”

“...”

พี่คนไหนให้ลูกสาวเธอมาอีกแล้ว

ช่วงหลังเที่ยงเป็นช่วงที่ลูกค้าบางตาที่สุด นิวารินให้เจ้าตัวเล็กนั่งกินข้าวอยู่บนโต๊ะตัวกลมมุมหนึ่งในร้าน เพราะเธอกำลังนับรายได้ทั้งหมดในวันนี้ก่อนจะเก็บของปิดร้าน ซึ่งความจริงเจ้านมข้าวแทบจะไม่แตะต้องอาหารกลางวันเลยด้วยซ้ำ เธอต้องหันไปกำกับทุกๆ สองสามนาที่ จึงเห็นมือเล็กตักเข้าปากสักคำ

“หมาดีๆ ค่ะ”

นิวารินกำชับเจ้าตัวน้อยอีกประโยค แล้วก็มองเงินส่วนเกินจากรายได้ซึ่งขายจริงในวันนี้ หำร้อยหกสิบที่นมข้าวได้มาแบบไม่ชอบมาพากล แต่เธอก็จับมือใครดมและเอาเงินไปคืนไม่ได้ มันจึงยังวางนิ่งอยู่ตรงนี้ให้เธอคอยคิดว่าจะทำอย่างไรกับเงินนี้ดี

ตั้งแต่วันที่ได้รับเงินก้อนสุดท้ายจากเขาคอนันั้น เธอก็ตั้งมั่นกับตัวเองแล้วว่า จะไม่พาชีวิตตัวเองตกลงไปในบ่วงเงินตราของใครอีก เงินทุกบาททุกสตางค์ที่เธอรับมาแล้วใช้จ่าย จะต้องได้จากน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง

เท่านั้น

แล้วเงินนี้จะทำอะไร

“น้องน้ำ” เสียงจากหน้าร้านดังขึ้นจุดนิวาริณออกจากการใช้ความคิด
หญิงสาวเงยหน้าขึ้น “คะพี่หวาน มาได้ยังไงคะ น้ำปิดร้านแล้วนะ”

“พี่เอาขนมมาฝากเจ้าตัวเล็กเฉยๆ” ขนมสองถุงยื่นมาตรงหน้า ใน
ขณะที่นิวาริณยังไม่คลายความสงสัยของตน แต่ก็รับขนมนั้นมา

“พี่หวานบอกว่าอีกสองสามวันไม่ใช่หรอกนะ ทำไมไ่จ้ง”

“อันนี้ได้มาจากคนใช้อีกที ได้มาหลายถุง เลยนึกถึงเจ้านมข้าว จริงสิ
...วันนี้พี่ลงไปกายภาพเจอญาติคนไข้พูดถึงเจ้านมข้าวด้วยนะ ผู้ชายตัวสูง
ดูดีเชียว หน้าตาถือว่าหล่อมากเลยละ”

“เขารู้จักนมข้าวได้ยังไงคะ พี่หวานได้ฟังมาหรือเปล่า” ถึงลูกสาว
เธอจะออกไปส่งกาแฟบ่อยๆ แต่ก็ไปอยู่แค่สองที และสองที่นี้ทุกคนก็ช่วย
เธอจับตาดูเจ้าตัวเล็กอยู่ตลอดเวลา ไม่น่าจะมีโอกาสให้คนแปลกหน้ามา
ทำความรู้จักเจ้าตัวเล็กได้

“เห็นว่าเจอตอนส่งกาแฟแล้วคุณหน้าคุณตาเจ้าหนูน้อยของเรา คง
เป็นคนที่ให้ทิปเมื่อเช้าละมัง พี่ก็ไม่กล้าเข้าไปถามอะไรให้ แต่เท่าที่ฟังมาเขา
ดูเอ็นดูเจ้านมข้าวมากเลย พูดไปก็ยิ้มไปตลอด น้องน้ำก็อย่ากังวลไป คง
ไม่มีอะไรหรอก”

“คะพี่หวาน” ปากตอบรับเช่นนั้น แต่ในใจนิวาริณตัดสินใจแล้วว่า
จะดัดให้เจ้านมข้าวออกไปส่งกาแฟสักอาทิตย์ “ขอบคุณสำหรับขนมนะคะ
ถึงจะลำบากให้น้ำหาที่ซ่อนอีกแล้วก็ตาม”

“ตัวก็แค่นั้น ให้กินๆ ไปเถอะ จะได้โต”

“มันจะไม่ยอมโตเพราะกินแต่ขนมนี้ละคะ”

นิวาริณยิ้มส่งลูกค้าประจำ แล้วก็ตัดสินใจได้ว่าจะทำอย่างไรกับ
เงินห้าร้อยหกสิบบาท

เธอจะเอาเงินนั้นไปทำบุญ เพื่อผลบุญจะทำให้เธอสบายใจขึ้นมาบ้าง และคนให้ก็คงอยากได้บุญจากการให้เช่นเดียวกัน ไม่ว่าเขาจะให้ด้วยจุดประสงค์อะไรก็ตาม เธอจะส่งต่อบุญนั้นให้เขาได้ในสิ่งที่ควรได้อย่างคุ้มค่าที่สุด

เมื่อตัดสินใจได้เช่นนั้น ก่อนกลับนิวารินจึงพาเจ้าตัวเล็กเดินเข้าไปภายในอาคารโรงพยาบาล เพื่อจะนำเงินที่ได้ไปหยอดตู้รับบริจาค ซึ่งตู้บริจาคของโรงพยาบาลอยู่ตรงส่วนกลางของชั้นหนึ่ง จะต้องเดินผ่านโถงด้านหน้า ซึ่งผู้คนเริ่มกลับมาคึกคักหนาตาเพราะเป็นช่วงบ่ายแก่ ผู้รับบริการช่วงสายไปถึงบ่ายโมงเริ่มตรวจเสร็จและเดินทางกลับบ้าน ต่อไปยังverkehrsเบียน และห้องจ่ายยาชั้นหนึ่งซึ่งจะมีร้านกาแฟชื่อดังที่ให้ค่าจ้างต่อชั่วโมงการทำงานมากกว่าร้านอื่นๆ อยู่ตรงข้าม

ร้านนี้ลูกค้าค่อนข้างมากแต่ก็ไม่นับว่าเป็นคู่แข่งทางการค้าของร้านมุสสบาย เพราะเครื่องดื่มราคาคนละเกเรต ของร้านเธอแก้วละไม่ถึงหกสิบบาท แต่ของที่นั่นแก้วหนึ่งเกือบสองเบงก์แดง ลูกค้าส่วนใหญ่ที่ยังนั่งอยู่ตรงโต๊ะบริการรอบๆ ร้านจึงค่อนข้างดูดีมีฐานะ

อาจเพราะเธอค่อนข้างชอบสังเกตร้านค้าที่ทำธุรกิจประเภทเดียวกัน สายตาคู้งามจึงเลื่อนผ่านร้านกาแฟนั้นทุกจุดขณะก้าวผ่านไปยังตู้รับบริจาคที่อยู่ถัดจากร้านกาแฟไปสามสี่เมตร

“นมมมเจ้าจอดเอง” เมื่อเห็นมารดาหยิบเงินออกมาจะหย่อนลงไปในตู้ เจ้าตัวเล็กก็กระตุกชายเสื้อยิกๆ จะทำเอง

“ได้ค่ะ ขอมีจำวางกระเป๋าแป๊บนึงนะ” ด้วยตู้บริจาคตู้นี้ค่อนข้างขนาดใหญ่ คนสูงร้อยห้าสิบเซนติเมตรขึ้นไปไม่เป็นปัญหา แต่เจ้าตัวจ้อยของเธอสูงแค่เจ็ดสิบกว่าเซนติเมตรจึงเป็นปัญหาขึ้นมาทันที เมื่อคิดจะหย่อนเงินลงตู้เอง

นิวารินวางกระเป๋าและตะกร้าของลงพื้น เหตุที่เธอถือมาด้วยเพราะ

ไม่อยากเสียเวลาย้อนกลับไปร้านอีกหน หญิงสาวย่อตัวลงอุ้มร่างแน่นน้อย ขึ้นมาเติมอ้อมแขน ยื่นเงินที่ลูกสาวได้มาให้อีกฝ่ายหย่อนลงตู้

“ขอทางให้รอนอนหน่อยนะคะ”

ใบหูหญิงสาวได้ยินประโยคนี้ยังไม่ทันไร แผ่นหลังของเธอก็ถูกใคร คนหนึ่งเบียดเข้ามา ร่างบอบบางที่อุ้มเจ้าตัวน้อยในอ้อมแขนขยับไปข้างหน้า สะดุดเข้ากับตะกร้าของที่วางไว้ และใช้...

“ว้าย!”

นิวารินร้องอย่างร้อร่น เมื่อเธอทรงตัวไม่ได้และข้างตูดบิรจาคคือ เคา์เตอร์ไม้ของร้านขายสินค้ามูลนิธิโรงพยาบาล เพื่อไม่ให้ลูกสาวตัวน้อย ต้องเจ็บตัว เสียวินาทีนั้นเธอยอมเอาตัวเองพุ่งเข้ารองรับแทน

ตึก!

เพลิง!

เสียงของหนักชนเข้ากับของแข็งและเสียงของบนชั้นวางหล่นกระจาย แจกันดอกไม้แตกเป็นเสียงบนพื้น แต่เธอกลับไม่รู้สึเจ็บมากมายอย่างที่คิด เพราะอะไร...

ดวงตาคู้งามลึ้มขึ้นค้นหาความจริง แล้วเธอก็พบว่า...

“ไม่เป็นไรใช่ไหม”

เสียงคนใต้ร่างอันคุ้นเคย ใบหน้าเรียวยาวล้อมกรอบด้วยเครื่องหน้า ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยแอบเฝ้ามองทุกครั้งที่เขาหลับอย่างชื่นชม เคยยกให้เป็น ที่หนึ่งในทุกสิ่งทุกอย่างได้ในโลกใบนี้ และเป็นใบหน้าที่มีดวงตาเย็นชาอย่าง ที่สุดในวันนั้น

“พะ...พี่ต๋น!”